NA KOLENOU

Copyright © 2014 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martin Novák, 2020
Cover © Sabina Chalupová 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-7642-060-1

MEREDITH WILD

NA KOLENOU

Pro všechny přeživší.

Úvod

Mé přežití záviselo na jeho lásce způsobem, který jsem neuměla docenit, dokud neodešel. Míjel den za dnem a čas ubíhal. Celkem snesitelně, protože s každou další hodinou se blížil okamžik, kdy budeme znovu spolu.

Podívala jsem se na hodiny, jediný předmět mého zájmu v jinak mrtvém pokoji, který jsem sdílela se svou spolubydlící, jež byla pryč. Klenutými okny dovnitř dopadaly paprsky pozdního odpoledního slunce. Okna dodávala místnosti na neobyčejnosti, ale starý kampus byl plný domů podobných tomu, v němž jsem přebývala, a pokoje jako tenhle nabízely útočiště smetánce z Nové Anglie už celá desetiletí – nebo spíše staletí.

Bylo zvláštní trávit několik posledních dnů o samotě. Místa, jindy překypující studentským a univerzitním životem, byla nyní nezvykle klidná. Ta kombinace výjimečného ticha a chybějících školních povinností činila Cameronovu nepřítomnost ještě nesnesitelnější. Ze všech těch dnů, kdy mi chyběl, byl právě dnešek – den bez jakéhokoli účelu nebo rozptýlení – ten nejhorší.

Sžírala mě neskutečná touha po jeho blízkosti a v duchu jsem odpočítávala minuty, kdy už se konečně znovu uvidíme. Do představ o tom, jak ho budu znovu svírat v náručí, se vtíraly neodbytné obavy posílené nejistotou pramenící z nedávného přerušení naší komunikace. Bude po takové době stejný jako dřív? Podle toho, co jsem slyšela, základní výcvik většinu lidí změní. O tom, že se mi vrátí Cameron, jakého jsem znala, mě přesvědčovala jen hromádka dopisů a několik přerušených telefonátů.

Poslední týdny jsem se netrápila ani tak tím, jak mi chybí, ale obavami. Na druhou stranu jsem ale byla tím prvním a jediným člověkem, s nímž se, jakmile mu armáda umožní tábor opustit, toužil vidět. Kdykoli mě od jeho odjezdu přepadly obavy, že přijdeme o to, co jsme spolu našli, utíkala jsem k našim sdíleným vzpomínkám. V duchu jsem se modlila, aby naše city neochladly a myšlenky na společné chvíle nevybledly natolik, že bychom nedokázali překonat nadcházející týdny, jež jsme kvůli našim povinnostem museli strávit jeden bez druhého.

Ozvalo se zaklepání a já sebou překvapeně trhla. Za dveřmi mohl stát jen jediný člověk. Znovu jsem se podívala na hodiny. Přišel dřív. To jsem nečekala. Odhodila jsem knihu a vstala z postele. Se zrychleným tepem jsem si upravila bílé letní šaty, které jediné vypadaly trochu slušně. Rozpustila jsem si vlasy. Jak jsem se tak dávala do pořádku, ozvalo se další zaklepání. Tělem mi proběhla vlna energie a vzrušení. Zhluboka jsem se nadechla a otevřela.

Stál tam, snad až příliš nádherný, než aby mohl být skutečný. Pustila jsem kliku a chytila se za druhou ruku. S překvapením jsem si uvědomila, že se mi prsty chvějí očekáváním. Vypadal nějak jinak. Oči měl stále stejně modré, ale olivová pokožka pod texaským sluncem výrazně ztmavla. Zdálo se, že shodil minimálně deset kilo. Výrazné rysy jeho čelisti a lícních kostí byly nyní ostřejší. Spolu s téměř černými vlasy střiženými nakrátko vypadal starší. Měla jsem čekat, že se po fyzické stránce změní, ale přesto jsem se nedokázala ubránit iracionálním obavám, jež se mě při pohledu na něj zmocnily a pouze zjitřily moje už tak rozvířené emoce.

Vnímal to stejně? Bylo možné, že se stejně změnil i uvnitř?

Hledala jsem vhodná slova. Otevřela jsem ústa, abych promluvila. Rty mu zvlnil ten jeho lehký, nakažlivý úsměv. Vstoupil, vzal moje neklidné ruce do svých a palci mi začal přejíždět po zbělelých kloubech, dokud jsem se trochu neuvolnila. V žáru jeho pohledu všechny mé pochybnosti rázem roztály. Rozechvěle jsem vydechla.

„Pojď dál," řekla jsem šeptem, stále plná strachu přerušit nastalé ticho. Nedokázala jsem se začít chovat podle toho, jak úžasné bylo ocitnout se znovu v jeho blízkosti.

Začala jsem couvat a táhla ho za sebou. Následoval mě, a jakmile jsme byli uvnitř, objal mě kolem pasu a pevně přitiskl k sobě. Mé tělo se vděčně přizpůsobilo jeho postavě. Dech se mi zrychlil. Každý kousek mého já reagoval na jeho důvěrnosti. Naše pohledy se setkaly. Bříškem palce mi přejel po rtech a jeho úsměv se přitom vytratil.

„Tolik jsi mi chyběla, Mayo. Každý den…"

Ze zvyku jsem mu položila ruku za krk. Zastesklo se mi po jeho přerostlých kadeřích, jež mě šimrávaly mezi prsty, ale na tom teď nezáleželo. Změněný nebo ne, byl u mě. Jeho srdce, teplé tělo přitisknuté k mému. Nic víc jsem nepotřebovala. Moje láska z masa a krve. Připadala jsem si jako ve snu. Možná jsem po něm toužila tak moc a tak dlouho, že se mé přání nakonec zhmotnilo. Naše odloučení bylo téměř nesnesitelné. Nedokázala – nemohla – jsem si představit, že by se něco podobného mělo opakovat.

„Nemůžu uvěřit, že jsi opravdu tady." Hlas se mi zachvěl.

Pohladil mě prsty po tváři, aby mě uklidnil. Nesměle jsem vydechla. Chtěla jsem ho políbit, ale než jsem tak mohla učinit, zabránil mi v tom a něžně uchopil mé tváře do dlaní.

„Miluju tě," řekl šeptem a já na rtech ucítila závan jeho dechu.

Srdce mi sevřela hořkosladká bolest, jež se s každým úderem rozlévala po hrudi. Napsali a řekli jsme si to už tolikrát, že se z těch slov stala jen fráze. Když jsem je teď ale znovu zaslechla, zasáhla mě jako blesk z čistého nebe. Celou mě polilo příjemné teplo. S horoucí dychtivostí dokázat mu, že cítím totéž, jsem si stoupla na špičky a políbila ho. Naše rty se setkaly, naše jazyky propletly v rozverném škádlení a vzájemném ochutnávání.

„Mayo, miláčku," vydechl a jeho slova nás od sebe odtrhla.

„Co?" Utápěla jsem se v jeho očích a přála si, aby ta chvíle nikdy neskončila. Nikdy jsem ho nemilovala víc. Má duše doslova zářila city, které patřily jen a jen jemu.

Zaváhal, jako kdyby hledal vhodná slova, stejně jako před chvílí já. Než jsem ho mohla pobídnout, přitiskl mě k sobě a znovu mě políbil, vášnivě, hluboce a upřímně. Tiše jsem zasténala. Naše těla se o sebe třela a já ztrácela schopnost jasného uvažování. Přejel mi rukou po stehně, potom ji přesunul na můj zadeček, který pevně stiskl skrz tenkou bavlněnou látku kalhotek. Chvíli si pohrával s jejich lemem, než mi je stáhl přes boky. Svezly se mi ke kolenům a já je skopla na zem.

Stáhl mi tenká ramínka přes ramena a mé šaty se svezly dolů. Na nahé kůži jsem cítila jeho rozpálený pohled. Až do této chvíle jsme nepřerušili oční kontakt. Pokožka mi pod jeho doteky doslova žhnula, když mě pohladil po paži a pak přes křivku boků po zadečku, který znovu pevně sevřel.

Rukama jsem zkoumala jeho pevné a ploché břišní svaly. Celá dychtivá, abych ho už spatřila a mohla se ho dotýkat celého, jsem mu vyhrnula košili a on si ji stáhl. Bože, byl úžasný. Každičký jeho napjatý sval byl teď ještě vyrýsovanější. Prsty jsem putovala po křivkách jeho břicha, prsních svalech a dolů po svalech na rukách, jež připomínaly provazy. Kousla jsem se do rtu, neschopná skrýt úsměv.

„Líbí se ti to?“

„Vypadáš jako úplně jiný člověk." Alespoň po fyzické stránce to platilo zcela určitě. Už dřív byl úžasný, ale tohle byla poleva na dortu... S třešničkou navrch.

„Nejsem úplně jiný," zamumlal.

„To doufám." Po ničem jsem netoužila víc než přesvědčit se o tom na vlastní kůži. Chtěla jsem ho celého, najednou a na co nejdéle. Políbila jsem jej na hruď a jazykem přitom přejela po pevných, napnutých svalech. Pomalu jsem si klekla. Podívala jsem se mu do očí, povzbuzená chtíčem, který mu z nich sálal. Rozepnula jsem mu kalhoty a stáhla je natolik, abych získala přístup k jeho ztvrdlému penisu, jenž se vzpínal pod boxerkami.

Pod jejich bavlněnou látkou sebou škubl. Přivítala jsem ho svým horkým dechem a jazykem přejela po obrysech jeho

hlavičky. Strčila jsem prsty za pasovou lemovku, připravená vypustit ho na svobodu v celé jeho nádherné velikosti.

„Počkej," řekl napjatým hlasem.

„Chci tě."

Chytil mě za vlasy. „Neměl jsem tě už strašně dlouho. Kdyby sis mě vzala do pusy, dlouho bych nevydržel. Pojď ke mně."

Klesl ke mně a posadil se na zem, zády se opřel o postel a navedl mě, abych si na něj obkročmo nasedla. Na chvilku se mě zmocnil stud, když jsem roztáhla nohy, abych si jej osedlala, přičemž se mu otevřel pohled na celou mou nahotu.

Pootevřela jsem rty. Pohledem se kochal mými křivkami, jež si současně vychutnával svými doteky. „Panebože, Mayo, jsi tak krásná."

Cítila jsem, jak mě zaplavuje horko. „To říkáš jenom proto, že jsi měsíce hladověl a mučil se."

„Ne, říkám to proto, že jsi ta nejnádhernější bytost, kterou jsem kdy viděl."

Naklonil se ke mně, pevně mě sevřel v náruči a políbil mě. „Mmm, tvé sladké rty mi chyběly."

Pohladil mě po žebrech a ňadrech, hnětl je a dráždil jejich bradavky. „A vy taky."

Jeho pohled se zastřel. Žhnoucí dlaň mi vsunul mezi stehna. Dráždil mě lehkými doteky prstů, jimiž zkoumal zvlhlé závoje mé jeskyňky.

„Tohle mi taky chybělo," zašeptal a olízl si spodní ret.

Zalapala jsem po dechu a dychtivě se mu nastavila vstříc, roztoužená po intenzivnějším kontaktu. Procházely mnou vlny horka a rty mě brněly z našich prudkých polibků.

V reakci na moji výzvu do mě vsunul prsty. Sevřela jsem se kolem nich, slastně nad jejich průnikem zasténala a přitiskla se mu k dlani.

„Víc." Chtěla jsem toho mnohem víc.

Vsunul do mě další prst a začal masírovat citlivé vnitřní stěny mého lůna, pomalu mě souložil prsty, až jsem byla celá vlhká. Vytáhl je, přejel mi jimi přes poštěváček a znovu je zasunul zpět.

Cítila jsem, jak mi celé tělo spaluje plamen chtíče. Boky jsem nadzvedávala vstříc jeho záměrně pomalým pohybům.

„Came, prosím. Já se zblázním."

„Chci, abys na mě byla připravená."

„To jsem už celé týdny."

Trochu mě nadzvedl a stáhl si kalhoty i s boxerkami, čímž mému zraku odhalil statný penis, který jsem si v duchu představovala vícekrát, než bych dokázala spočítat. Pokud byl sex s Cameronem drogou, pak jsem byla plně připravena na předávkování. Ještě nikdy jsem po ničem tolik netoužila.

Chvěla jsem se nedočkavostí. Chytila jsem ho oběma rukama, kroužila kolem něj a přetahovala. Na špičce se mu zaleskla vlhká krůpěj. V ústech se mi začaly sbíhat sliny. Chtěla jsem ho ochutnat. Ale na to jsme měli čas. Právě teď jsem ho v sobě potřebovala dřív, než přijdu o rozum.

Ostře se nadechl. Pochopila jsem signál, spokojená, že je stejně rozvášněný jako já. Zvedla jsem se na kolena, nasadila si jeho špičku na okraj jeskyňky a navedla si ho dovnitř.

Chytil mě za boky a zadržel mě. V rozšířených modrých očích měl vážný pohled. „Nepospíchej. Pomalu. Nechci ti ublížit."

Potlačila jsem touhu dosednout na něj, abych ho rázem měla celého v sobě, a poslechla. S pohledem upřeným do Cameronových očí jsem centimetr po centimetru klesala níž a níž. Pocit touhy přešel v úlevu, pak v bolest a znovu zpět ve zběsilou potřebu. Všechny ty proměny se mu odehrávaly přímo před očima, zatímco sledoval, jak na něj dosedám.

Něžně mě políbil na rty, vdechoval mé tlumené steny a lapání po dechu. Dosedla jsem až nadoraz a mé tělo se uvolnilo, aby ho přijalo. Pronikl do mě tak hluboko, až to zabolelo, ale zároveň jsem se na něm chtěla vozit tak rychle a divoce, až zapomenu své vlastní jméno.

Dlaněmi mi sjel po žebrech do míst, kde jsem se mu zadečkem dotýkala stehen, a lehce mě stiskl.

„Nádhera," zamumlal. „Nemáš představu, jaký to je pocit, být v tobě."

„Sedíš tam jako ulitý," řekla jsem šeptem a olízla mu ucho. Políbila jsem ho na krk a nasála sůl z jeho kůže, omámená jeho mužnou, pižmovou vůní.

Pomalu si mě nadzvedl a znovu spustil dolů, čímž mě zbavil možnosti rozhodovat o tom, jak a kdy se pohybovat. Zaplavena nekonečně slastným pocitem jsem zasténala. Přitiskla jsem se k němu, uvězněna v neskonalém potěšení z toho, že ho po takové době znovu cítím ve svém lůnu. Chytila jsem jej za ramena s nadějí, že mi poskytnou pevný bod v nadcházející bouři.

Naše těla se začala pohybovat v pravidelném rytmu. Chtíč a touha, jejichž mravenčení jsem cítila v podbřišku, teď sílily s každým přírazem. Políbila jsem ho, směle a dychtivě, jako vyhladovělé zvíře, v něž mě proměnila ta nesnesitelná vzdálenost, která nás tak dlouho dělila.

Posunul boky tak, abych jej mohla pojmout ještě hlouběji. Zaklonila jsem hlavu a vykřikla slastí, jež mě celou zaplavila. Ňadra jsem měla ztěžklá a citlivá, když mi prudce, takřka nesnesitelně sál bradavky. Zalapala jsem po dechu a stáhla se kolem jeho pyje, abych tak naše vzájemné tření ještě zintenzivnila.

Narážel si mě na svůj kůl, dokud jsem nezačala ztrácet pojem o realitě. Za nás za oba jsem si přála, aby to trvalo co nejdéle, ale jeho počínání mě přivádělo na samý okraj blaženosti. Byla jsem celá zbrocená krůpějemi potu.

Zasténala jsem. Orgasmus jsem potřebovala stejně naléhavě jako popadnout dech. Cameron určoval tempo a já se k němu přidala. Dosedala jsem na něj celou vahou, aby pronikl co nejhlouběji. Naše těla jako by splynula v jedno. Přirážel rychle a snadno. *Rychleji, tvrději.* Hlavou mi vířilo nekonečné množství nevyřčených přání a nároků. Po čemkoli, ale hlavně po dosažení vrcholu.

„Mayo, podívej se na mě." Zabořil mi prsty do vlasů, a přiměl mě tak obrátit pozornost zpět k němu.

Zaklesli jsme se do sebe pohledy, náš dech byl přerývaný a nepravidelný. Když do mě dál pronikal, něco v jeho přimhouřených očích a pevně zatnuté čelisti mě vytrhly ze soustředění na můj vlastní orgasmus. Prudkost jeho dalšího přírazu mi vyrazila dech.

Otevřela jsem ústa v němém výkřiku. Bála jsem se, že mi snad pukne srdce, jestli si mě takhle bude brát dál, ale nebylo úniku… A po žádném úniku jsem popravdě ani netoužila.

„Came." Ta tichá, úpěnlivá prosba symbolizovala moje odevzdání se. Teď jsem mu dávala všechno. Své tělo, srdce i důvěru.

„Mám tě celou, celičkou." Z jeho chraplavého hlasu mi přeběhl mráz po zádech.

Cameron mě nejenom souložil. Miloval mě každým svým dotekem. Rty laskal má ústa, rukama, jimiž pevně svíral mé boky, řídil každý můj pohyb. Mé lůno naplňoval takovým tlakem, až mě přiváděl na pokraj šílenství. Beze zbytku dokonale uspokojoval každou z mých primárních potřeb.

Olízl si palec a začal mi jím zkušeně kroužit kolem poštěváčku. Třela jsem se o něj, napětí v mém nitru s každou vteřinou sílilo.

„Můj bože," vykřikla jsem.

„To je ono. Zůstaň se mnou." Pevně mě svíral a nutil soustředit veškerou moji pozornost a energii do jeho očí, nyní zastřených a pronikavých.

„Už budu… Šukej mě." Zavřela jsem oči, neschopná vnímat cokoli jiného než vlnobití slasti.

Cítila jsem všechno, každý kousíček našich těl, jímž jsme se dotýkali a svírali jeden druhého, jako kdyby hrozilo, že ztratíme něco vzácného, když sevření povolíme. Jeho pyj jako by ještě narostl. Cítila jsem, jak je tvrdý a jak v mé citlivé kundičce pulzuje. V bezuzdném vyvrcholení jsem mu zabořila nehty do kůže a sjela mu prsty po hrudi.

„Ježíši," zasténal.

Prudce jsem otevřela oči. Ten pohled na něj, jak ztrácí poslední zbytky sebekontroly, mi do nich málem vehnal slzy. Vyvrcholení, tíže našeho odloučení, naše láska a nutkavá potřeba nechat se ošukat tak, jako nikdy dřív, to vše mě zaplavilo jako přílivová vlna. Celé tělo se mi horečně třáslo rozkoší a neskonalou úlevou. Vykřikla jsem. Předklonila jsem se a sevřela prostěradlo za jeho hlavou do pěstí ve snaze najít pevný bod, o nějž bych se v záplavě opojné rozkoše mohla opřít.

„Miluju tě. Moc tě miluju." Potlačila jsem vzlyk, jenž se s těmi slovy dral do hrdla.

Narovnala jsem se a on nadzvedl boky, aby tak okamžik před svým vlastním vyvrcholením co nejvíce prodloužil, čímž mě znovu rozpálil. Můj poslední výkřik umlčel zoufalým polibkem. Sám při něm divoce zasténal, celý se napjal a pak mě naplnil svým horkým spermatem.

Zesláblá jsem se opřela o jeho pokrčená kolena a nechala všechno nahromaděné napětí odplynout. Objal mě kolem pasu a potem zbrocené čelo mi zabořil mezi prsa, zatímco jsem se snažila popadnout dech.

Přitiskla jsem ho k sobě, tolik vděčná za vše. Za Camerona, za tuhle chvíli, za zázrak, jímž se ocitl v mém životě. Navzdory bolestivě staženému hrdlu se mi podařilo namáhavě polknout. Připadala jsem si obnažená až na dřeň. Chtělo se mi dát se do pláče, a zbavit se tak všech zadržovaných slz, obav, pochybností a starostí, jež mě až do dnešního dne sužovaly. Chtěla jsem je ze sebe všechny vypudit, až ve mně zůstane jen naše čirá láska.

Zvedl hlavu. V očích se mu zračilo naprosté a nelíčené emocionální vyčerpání.

„Proboha, Mayo. To bylo…"

„Úžasné," dokončila jsem jeho myšlenku. „Úžasné" bylo ale jen slabé slovo pro to, k čemu mezi námi právě došlo. Bylo to spíše božské, ohromující, nadpozemské. A spalující, napadlo mě, když jsem pomyslela na odřeniny na kolenou od kobercové předložky pod námi. Na tom ale nezáleželo.

Přejela jsem mu prsty po kůži, stále opilá z naší vášně. Pořád jsem však, jako někdo skutečně závislý na droze jménem láska, chtěla víc.

Zvedl hlavu, aby mě políbil. Naše zprvu lehké a lenivé polibky začaly pomalu nabírat na intenzitě, a znovu tak rozdmýchávaly žhavé uhlíky mé vášně. Cítila jsem, jak ve mně znovu tvrdne.

„Zopakujme si to," řekl chraplavým hlasem.

* * *

Měli jsme pro sebe týden, abychom prostě jen byli spolu, což bylo vše, co jsme opravdu potřebovali a chtěli.

Zatímco si má spolubydlící někde na jihu užívala jarní prázdniny povalováním na plážích, my jsme trávili dny v posteli. Večer jsme chodili do města na večeři a pár drinků. Rychle jsme se pak vraceli domů, abychom se znovu pomilovali, nebo si divoce a hlasitě zašukali, přičemž se naše nekontrolované slastné výkřiky rozléhaly naštěstí prázdnými chodbami kolejí.

Vychutnávali jsme si každou vzácnou minutu a donekonečna si povídali o budoucnosti, kterou jsme společně plánovali. Svatba, děti a žít spolu šťastně, dokud nás smrt nerozdělí. Nad naší budoucností se vznášela spousta otazníků, jež nám tak skýtaly dost prostoru pro snění a představy o životě, jaký nás může čekat. Neměla jsem tušení, jak se bude vyvíjet, ale modlila jsem se, abych, až přijde čas, dokázala Cameronovi dát vše, po čem kdy toužil.

Dny míjely a naše doteky se stávaly stále něžnějšími. Polibky byly procítěnější a nespoutaný sex nahradilo uvolněné milování. Když mi do očí přece jen vyhrkly slzy, slíbal mi je z tváří, aniž se kdy ptal na důvod. Objímal mě, miloval a pomáhal mi zapomenout, byť třeba jen na okamžik, že se naše společné chvíle blíží ke svému konci.

Ať jsme se snažili sebevíc, pomalé milování nemohlo ubíhající čas zastavit. Kráčeli jsme bok po boku podél hranic kampusu a já se snažila nemyslet na krátící se dny. Brzy měl odletět zpět a mě čekal návrat k monotónnímu životu studentky, plnému povinností. Položila jsem mu hlavu na rameno a přála si, abych mohla zastavit čas, nebo Camerona unést. Má spolubydlící by proti třetímu člověku na pokoji jistě nic nenamítala.

Potok vtékající do řeky se třpytil v měsíčním svitu. Cameron zpomalil a otočil se ke mně. Vzal mé dlaně do svých. Zvedla jsem k němu oči, okouzlená jasem v těch jeho, zářících do šera. Byl krásný. Dokonalý. A alespoň pro tu chvíli můj, jenom můj.

„Jsi v pořádku?“

„Ano,“ zalhala jsem. Nechtěla jsem mrhat čas rozebíráním nevyhnutelného.

„Taky se mi nechce odejít," řekl, jako kdyby mi četl myšlenky.

Sklopila jsem zrak k zemi mezi námi. „Nemůžu na to ani pomyslet."

„To zvládneme. Až dokončím výcvik, bude všechno mnohem jednodušší, slibuju."

Při pomyšlení na další dlouhé odloučení se mi sevřelo srdce. „Brzy bude léto," řekla jsem ve snaze nabídnout nám paprsek naděje, měla jsem však co dělat, abych se ubránila slzám, jež se mi draly do očí. Nemohla jsem naše zbývající dny poskvrnit smutkem kvůli něčemu, co jsme nemohli změnit.

„Právě…"

Zvedla jsem zrak, zaskočená tím, jak náhle celý strnul. Svaly na čelistech se mu napjaly. Sklopil oči k našim propleteným rukám a zhluboka se nadechl.

„Co je? Co se děje?" Hrdlo se mi stáhlo. Měl pro mě nějaké další špatné zprávy?

„Vím, že jsi říkala, že chceš přes léto zůstat tady."

Přikývla jsem. „Díky školnému tu mám levnější ubytování. Je to nejrozumnější."

„Já vím, ale možná bys místo toho, abys za mnou jezdila tam, kam mě převelí, mohla přes léto žít se mnou."

Zamračila jsem se. „Říkal jsi ale, že bys nemohl bydlet mimo základnu. Nemůžu si to dovolit, Camerone." Nesnášela jsem svoji finanční situaci. Pro něj taková omezení nikdy neexistovala.

„Teď mimo základnu bydlet nemůžu, ale mohl bych…"

Snažila jsem se v duchu jeho větu dokončit, ale o armádních složitostech jsem nic nevěděla. Už tak jsem se přesvědčila, že ta zpropadená instituce má víc pravidel, než dokážu pochopit.

„Jak?"

„Můžeme se vzít."

Vytřeštila jsem oči a trochu mi spadla brada, když jsem do plic prudce natáhla chladný noční vzduch. „Vzít se?" Nepoznávala jsem svůj hlas. Byl napjatý, vysoký, prozrazoval mé zděšení a ostře kontrastoval s tím, jak jsme se o sňatku před pár hodinami uvolněně bavili jako o společném, vzdáleném snu.

„Kdybychom se vzali, mohl bych bydlet mimo základnu. Mohli bychom být spolu. Vydělám spoustu peněz, takže se o nás dokážu postarat, dokud se nevrátíš na školu. I potom, samozřejmě."

Snažila jsem se jeho slova vstřebat a prudké emoce, které mezi námi dosud vibrovaly, zůstaly viset ve vzduchu. Nedokázala jsem odpovědět, mé rty se jen němě pohybovaly. Plíce mi sevřel panický strach. Nemohla jsem dýchat.

Takhle jsem si to ve svých fantaziích nepředstavovala. V těch jsme byli starší, můj život se ustálil, což se o něm momentálně určitě říct nedalo, a já se smíchem i pláčem radostně vyskočila, abych mu řekla své ano a stvrdila je polibkem. Namísto toho se mě teď začínala zmocňovat nevolnost. Pohled se mi rozmazal. Tlumené okolní zvuky zcela zanikly ve změti rozvířených myšlenek.

„Nerozumím, co říkáš," vypravila jsem ze sebe nakonec. Popravdě řečeno jsem netušila, jak na ten návrh přišel.

Sevřel mi ruce pevněji. Matně jsem si uvědomila, jak mám zvlhlé dlaně, ale mé myšlenky byly až příliš roztříštěné, než abych tomu věnovala pozornost.

„Mayo, chci si tě vzít za ženu."

Něhu v jeho hlase nyní nahradilo odhodlání. Upřeně se na mě podíval. Myslel to vážně. To mě vyděsilo k smrti.

„Ano, armáda má svoje pravidla, ale na žádném z nich nezáleží tolik jako na tom, že se s tebou chci oženit. To všechno, co jsme tenhle týden prožili… Chci to mít už napořád. Chci vědět, že nás o to nic nepřipraví."

„Ale…," vykoktala jsem a doufala, že navenek nevypadám tak vyděšená, jak ve skutečnosti jsem. „Ty… Myslíš jako hned?"

Na chvíli se odmlčel. „Mohli bychom se vzít tenhle víkend, než odjedu. Jen ty a já. Nikoho jiného nepotřebujeme."

Vymanila jsem se mu z objetí a poodstoupila v naději, že se mi snad bude lépe dýchat. Ztěžka jsem oddechovala. Pomalu jsem se probírala z milostného opojení, v němž jsem se poslední dny vznášela. Sotva mohl prohlásit něco, co by mě víc šokovalo, navzdory mojí neskonalé lásce k němu.

„Nemám prstýnek…“ Svěsil ramena.

Při pohledu do jeho zpytavých očí můj neklid ještě vzrostl.

„Na prstýnku mi nezáleží, Camerone, ale je to tak náhlé. Uvědomuješ si, o co mě žádáš?“

„Vím přesně, o co tě žádám. Věř mi, poslední týdny jsem skoro nemyslel na nic jiného. Chtěl jsem se tě na to zeptat hned, jak jsem tě uviděl.“

Těkala jsem pohledem mezi zemí pod nohama a budovami v dálce. Potřebovala jsem něco, na co bych se mohla soustředit, protože moje myšlenky byly příliš rozervané.

Budoucnost, o níž jsme se bavili, pro něj nebyla tak vzdálená, jak se zdálo. Naše společné sny teď byly na dosah, ale já se nemohla cítit zdrcenější.

Jako by ze mě někdo rázem strhl hřejivou deku, jež mě poslední dny halila, a zcela obnaženou mě tak vystavil šoku z jeho návrhu.

„Proč teď?“

„Na co čekat?“

„Nemůžu jen tak utéct. Jsou věci, o které se musím postarat. Tady.“

Rozpačitě svraštil obočí. „Například?“

„Já nevím. Práce, třeba,“ nabídla jsem slabou polopravdu, protože jsem nechtěla rozebírat skutečné důvody, proč v květnu nemůžu za svým budoucím manželem odejít.

„Můžeš si najít práci tam, nebo nemusíš pracovat vůbec. Udělej si v létě volno. Budu vydělávat víc, dokážu se o tebe, o nás, postarat.“

Jako kdyby všechno bylo tak snadné.

Zaskočená jsem přemýšlela, jak jej přesvědčit o zbrklosti jeho nabídky. Přišla příliš brzy.

„Já nevím, Camerone,“ zamumlala jsem. „Nejspíš si to musím promyslet.“

Pokradmu jsem se na něj podívala. Zuby měl zaťaté a z celé jeho postavy vyzařovalo strnulé napětí.

„Chceš si mě vzít, nebo ne?“ zeptal se sotva slyšitelně.

Požádala bych jej o čas na rozmyšlenou, ale tohle nebylo vyjednávání. Šlo o danou chvíli – o chvíli, která vyžadovala odpověď, nebo omluvu.

O kůži se mi otřel cár jemné mlhy a znovu se mě zmocnila nevolnost. Nemohla jsem. Bylo to příliš. Příliš rychlé. Ačkoli jsem byla impulzivní, vlastně my oba, nedokázala jsem se s tím srovnat. Jednoho dne ano. Ale neuměla jsem říct, kdy ten den nastane. Chtěl se o mě postarat, ale nikdy opravdu nechápal, jaké břímě musím nést.

„Chci se za tebe provdat, Camerone. Opravdu chci, jednoho dne, ale ne… *dnes*. Neměli bychom tak spěchat."

„Spěchat? Byl jsem bez tebe dva měsíce, ničilo mě to. Myslel jsem, že to oba vnímáme stejně."

Ve snaze zkrotit třes v rukou jsem propletla prsty. Kampus pod noční oblohou potemněl. Tohle byl můj život a já s výjimkou bláhového snění nikdy ve skutečnosti vážně neuvažovala o tom, jak by jednou mohl vypadat. Cameron se dovolával všech slibů, jež jsme si dali, a já je teď porušovala.

Milovala jsem ho, ale být s ním, to bylo jako žít ve snu, ve fantazii, ve které jsem mohla věřit, že nic není nemožné, že všechno bude v pořádku.

Nevěděl ale všechno. Nikdy by nepochopil síly, jež mě svazovaly, ani bitvy, jež jsem sváděla mimo zrak svých přátel. Jemu život přinášel jen samé výhody. Bezpečí, normálnost, rodinu, podle všech standardů dokonalou. Rozhodně ve srovnání s tou mou.

Situaci s matkou jsem mu několikrát nastínila, nikdy jsem ale nezabíhala do nepříjemných podrobností o tom, jak jsem vyrůstala. Nezmínila jsem ani to, jak ji můj odchod na univerzitu zlomil. Jakou bych měla v jeho očích šanci, kdyby věděl, kdo ve skutečnosti jsem?

„Chci být s tebou, Came." Modlila jsem se, aby mu to stačilo.

„Tak se za mě provdej. Pro mě už nikdy nebude existovat žádná jiná. Ty jsi ta pravá." Láskyplný pohled v jeho očích, který jsem viděla už tolikrát, nenechával žádné pochybnosti.

„Svatba?“ Zakroutila jsem hlavou a očima se jej snažila prosit, aby od svého snu, který jsem mu nedokázala splnit, upustil.

Ušklíbl se. „Řeklas to, jako kdyby se ti z toho dělalo zle, Mayo.“

„Je mi z toho zle.“

Pootočila jsem se od něj a objala se pažemi, abych se trochu ochránila před nočním chladem. Tolik na mě naléhal. Ať řeknu cokoli, zklame jej to, ublíží mu to. Nenáviděla jsem se za to. Nenáviděla jsem na tom rozhovoru úplně všechno. Chtěla jsem se vrátit domů, usnout mu v náruči a ráno se probudit, jako kdyby se tohle vůbec nestalo.

Zabodl do mě svůj zklamaný pohled. Srdce se mi sevřelo.

„Takže mě odmítáš.“

S bolavým srdcem jsem zakroutila hlavou. Neměla jsem na výběr a bylo mi jasné, že se mi nikdy nepodaří vysvětlit mu své důvody. „Nemůžu.“

„Tak o čem tenhle týden byl?“ Z jeho hlasu čišelo napětí smíšené s frustrací.

Pokrčila jsem rameny a přála si, abychom na to mohli zapomenout, otočit čas a vrátit se do chvíle, kdy jsme oba byli šťastní jednoduše proto, že jsme mohli být spolu, bez tíživých očekávání, jimž nikdy nedokážu dostát. „O nás. O tom, že jsme mohli být spolu. Tak jako vždy.“

„Tady jde o mnohem víc a ty to víš. Co pro tebe vlastně znamenám? K čemu to všechno, když, pokud to řeknu na rovinu, se mnou být nechceš?“

„Jsi pro mě všechno, Camerone.“

Jeho hrubý smích mě zasáhl přímo do srdce. „Očividně ne.“

„Přestaň,“ bránila jsem se chabým hlasem. Můj pocit viny pomalu přecházel v zoufalství. Náš rozhovor se ubíral směrem, ze kterého jsem si připadala slabá a bezmocná.

„Co pak tedy jsem?“

„Jsi můj milenec, přítel. Nevím, jak bych tenhle rok bez tebe zvládla.“ Být s Cameronem mi dodávalo naději. Než odjel, každý víkend jsem se měla na co těšit. Naše všepohlcující láska s sebou přinášela tolik příslibů.

„Takže jsem pro tebe jen nějaká berlička? Člověk, na kterého se můžeš spolehnout po emocionální stránce, ale ve skutečnosti se mu nechceš zavazovat?“

Jeho slova mi vyrazila dech. V očích mě pálily slzy, ze všech sil jsem se je snažila zadržet. „Ne.“

„Co tedy? Vysvětli mi to.“

„Tohle je šílené. Ty jsi šílený, když mě o něco takového žádáš. Takové věci se už nedělají.“

„Je mi úplně jedno, co se dělá.“ Promnul si čelo a skrz zaťaté zuby hlasitě vydechl. „Tak takhle to teda je?“

Srdce mi bušilo jako na poplach. „Jak to myslíš?“

„Je to tak, Mayo. Nemůžu…“ Zakroutil hlavou a vyhnul se mému pohledu. „Nemáš představu, čím jsem si prošel. Celou dobu jsem myslel jen na tebe. Ale jestli to cítíš takhle, tak bychom měli přestat mrhat svým časem.“

V náhlém přívalu paniky jsem zalapala po dechu. „To ne.“

Natáhla jsem se po něm, on ale ustoupil o krok dozadu a zvedl ruce, jako kdyby se vzdával.

„Promluvme si o tom.“ Couval. Nemohla jsem ho takhle ztratit.

Nedokázala jsem najít slova, jimiž bych ho zastavila, dřív než se mi po tvářích rozkutálely slzy.

„Počkej, Camerone. Prosím.“

Potlačila jsem vzlyk, když se otočil a beze slova odešel.

Kapitola první

O pět let později

MAYA

Přísahala bych, že každé dopoledne touhle dobou se atmosféra v místnosti plné hučících počítačů, šustících papírů a tuctů klapajících klávesnic v očekávání blížících se šedesáti minut volnosti změnila.

Opět bylo 11:55 a já si netrpělivě pohrávala s kabelkou a kontrolovala, zda mám všechno připravené na polední úprk. S úderem dvanácté jsem vyrazila k výtahům. Pomocí nadměrné kabelky jsem si proklestila cestu do čela davu. Každý podělaný den vypadal úplně stejně. Vypouštěli nás vždy ve stejnou dobu, jako dobytek.

Ignorovala jsem naštvané pohledy ostatních. Ještě pořád jsem byla trochu přiopilá ze včerejší oslavy Vanessiných narozenin, takže mi to bylo jedno. Nehodlala jsem ztrácet dalších pět minut ze své přestávky tím, že se budu chovat zdvořile. Dnes ne. A když se nad tím zamyslím, tak vlastně po většinu dnů.

Nebyla jsem vždy taková.

Zaplašila jsem tu myšlenku a prošla otočnými dveřmi na ulici. Na chvíli jsem se zastavila, když mě do tváře udeřil mrazivý zimní vítr. Vzápětí do mě někdo vrazil a postrčil mě vpřed. Bez

zaváhání jsem ihned pokračovala dál, aniž bych se po tom blbečkovi ohlédla. Koneckonců, sama jsem se před chvílí chovala podobně.

Holé ruce jsem si strčila do kapes a v duchu nadávala na studené počasí. K Delaneymu to byl pořádný kousek cesty, zástupy černých vlněných kabátů ale po pár blocích značně prořídly. Po několika minutách jsem už vcházela do zatuchlého, temného baru. Posadila jsem se na stoličku a chvíli čekala, až rozmrznu. Nadechla jsem se, rozepnula si a sundala kabát a položila ho na volné místo vedle sebe. V tu chvíli se odněkud vynořil Jerry. Kývl mým směrem a do kuchyně za sebou křikl název jídla, které jsem si tam obvykle dávala.

„Co je dnes nového, Mayo?" Vzal kus hadru a přejel jím už tak čistý bar.

„Stejný sračky, jen jiný den." Prohrábla jsem si prsty vlasy, abych je zbavila statického náboje.

„Jako obvykle?"

„Jo."

Přikývl a vrátil se s vysokou sklenicí koly a panákem Jamesona.

Přísahala bych, že se mé tělo už při pouhém pohledu na whisky uvolnilo. Mí dva nejlepší přátelé. Kofein a alkohol. Už ani nevím, kdy jsem začala v pracovní době pít. Ještě mě nikdo nechytil a nikdo od nás z kanceláře nevěděl, kam chodím na obědy, takže jsem si s tím nijak nelámala hlavu.

V létě jsem oslavila své pětadvacáté narozeniny a téměř čtyři roky ve stávajícím zaměstnání, kde jsme se s ostatními tísnili v soukromí čtvercových kójí, jež nás od sebe oddělovaly. Po finanční a ekonomické krizi nebyla práce ve finančnictví tak atraktivní jako kdysi. Až na peníze, které si člověk mohl vydělat, samozřejmě. A naději, že stará dobrá chamtivost udrží náš finanční systém v chodu, za což se přičinlivým lidem dostane patřičné odměny. Peněz jsem nikdy neměla nazbyt a právě jejich nedostatek zapříčinil, že jsem se musela vydat tímhle směrem.

Na druhou stranu, získat takhle dobře placenou práci hned po škole mi připadalo skvělé. Měla jsem pocit, že jsem konečně

něco dokázala a moje snažení se vyplatilo. Ale pozlátko místa na Wall Street ztratilo své kouzlo rychleji, než jsem očekávala, když jsem si uvědomila, že kariérní postup zdaleka nezáleží jen na dobrém pracovním výkonu. Nikdy nebylo nic jednoduchého. Alespoň pro mě. Jako kdyby za rohem neustále číhalo něco, co mě může srazit k zemi. Ale ušla jsem už dlouhou cestu a pořád jsem stála na nohou.

Hodila jsem do sebe panáka Jamesona a vychutnávala si to teplo, jež se mi na jeho cestě do žaludku rozlévalo po těle. Vnitřnosti se mi na protest trochu sevřely, ale jen co se jim dostalo jejich dávky alkoholu, znovu se uvolnily. Vyprošťovák.

Stella seděla na opačném konci baru. Byla tu pravidelnou návštěvnicí. Vlasy měla stejně dlouhé jako já, ale rozcuchané a šedivé až k blond konečkům, poslední připomínce toho, kdy si je naposledy obarvila. Od té chvíle mohlo uběhnout několik let a za takovou dobu se toho může hodně změnit. I v temném baru působila její sinalá tvář chladně. Ze strany jí na ni dopadalo slabé světlo z oken, jež jen zvýrazňovalo vrásky věku a zkušeností.

„Jak se vede, Stello?“ zavolala jsem na ni. Otočilo se ke mně pár známých tváří, aby se vzápětí znovu věnovaly tomu, co dělaly dosud – čtení novin, sledování televize, zírání do půllitrů, v nichž hledaly odpovědi na své otázky.

„Vede se mi skvěle, zlatíčko. Vážně báječně.“

Bylo na ní znát, že ten den začala pít brzy. V očích měla skelný pohled a na rtech ochablý úsměv. Kdybych se na ni zadívala pozorněji, bylo by snadné uvěřit, že bývala mladá a krásná, ale teď byla její tvář ztrhaná a propadlá z přespříliš dlouhých dnů a chladných nocí. Nebo možná chladných dnů a dlouhých nocí. Její příběh jsem neznala, ale něco mi napovídalo, že v ženě, kterou vidím před sebou, nezůstalo ani stopy po tom, kým bývala kdysi. Lidé ji přehlíželi. Sakra, přehlížela ji většina lidí v tom zaplivaném baru, lidí, co sami nevypadali o moc lépe.

Já ale taková být nechtěla. Chtěla jsem se jí zeptat, jestli má rodinu, ale neudělala jsem to, protože jsem věděla, že podobná otázka může napáchat víc škody než užitku.

Jerry se vrátil s mým jídlem. Kuřecí prsty a hranolky, mé oblíbené. Jedla jsem ho už od dětství. Když máma neměla peníze, objednávaly jsme si z dolarového menu fastfoodů nebo jsme si dávaly mísu japonské Ramen polévky, ale jako dítě jsem si nikdy nestěžovala, protože to byly – a stále jsou – delikatesy. Kvůli nezdravým stravovacím návykům a sedavé práci jsem od univerzity přibrala téměř deset kilo. Trápilo mě to, ale zase ne tolik, abych s tím něco dělala.

„Díky, Jerry."

„Není zač. Dej vědět, kdybys něco potřebovala."

„Vlastně, nedal bys Stelle něco k jídlu? Na můj účet." Položila jsem na bar kreditní kartu, abych mohla rychle zaplatit, než budu zase pospíchat zpátky.

„Vážně?" Povytáhl obočí, jako kdyby beznadějný případ jako Stella nestál za to, aby za něj člověk utrácel deset dolarů.

„Jasně," přisvědčila jsem důrazněji.

Došel k ní a hodil před ni papír s nabídkou jídel.

„Vyber si něco, zlato. Ta tvoje malá přítelkyně tamhle ti znovu platí oběd. Co to bude?"

„Ale drahoušku. Nedělej si škodu." Mávla ke mně rukou, přičemž si málem rozlila rozpité pivo.

„Jen si něco dejte."

Věnovala mi smutný pohled, z něhož bylo patrné, jak ráda by odmítla, nebo naopak pozvala ona mě. Ale kdo mohl vědět, kdy naposledy měla pořádné jídlo? Všechny peníze pokaždé evidentně propila. To bylo z její vyzáblé postavy patrné na první pohled. Vždy dávala přednost pití před jídlem. Proto nad ní lidé jako Jerry kroutili hlavou.

Přijal její objednávku a znovu se vrátil do kuchyně.

Já už mezitím snědla všechno kuře a chystala se na hranolky. V mém stavu mírné kocoviny pro mě jídlo představovalo ten nejlepší lék. Potřebovala jsem něco dostat do žaludku, abych se zbavila pocitu nevolnosti. Podívala jsem se na hodinky. Zbývalo mi ještě dost času. Nebyla jsem jako zbytek stáda, ochotného stát půl hodiny ve frontě, aby poobědvalo v samoobslužné jídelně

loket na loket s úplně cizími lidmi. Trochu delší procházka k Delaneymu se vždy vyplatila.

Zalovila jsem v kabelce po poznámkovém bloku. Byla to jedna z těch nepraktických značkových kabelek plných kdovíjakých nesmyslů, které jsem s sebou rozhodně nepotřebovala každý den tahat. Konečně se mi blok podařilo najít. Otevřela jsem ho na čisté stránce, několikrát cvakla propiskou a přiložila hrot její náplně na papír.

Zapsala jsem si poznámky o Stelle. Všechny věci, které mě napadly. Věci, které jsem si domyslela, protože jsem ji ve skutečnosti znala jen od vidění z druhého konce baru. Svým způsobem jsem měla strach, že už ji znám doopravdy, důkladně. Popsala jsem celou stránku a otočila na další. Pak jsem střídavě otáčela listy sem a tam a pohrávala si s jednotlivými slovy, dokud báseň nespatřila světlo světa. Potom jsem ji přepsala a upravila.

Stella

šedavá
mokrý strom bez listí
paže co větve zakrývající tvář

chladná
prázdná matka bez života
za jaro modlí se
duše její

Cosi na těch neučesaných verších mě podivně uklidňovalo. Minimalistický styl a nedokonalost, či snad pouhé vědomí, že jim nedokáže porozumět nikdo jiný než já. Vyhovovalo mi to tak, vlastně jsem za to byla ráda. Smířila jsem se s vědomím, že většina lidí, se kterými se setkám, mě ve skutečnosti nikdy nepozná.

Znovu jsem zkontrolovala hodinky. Nejvyšší čas vrátit se. Zaplatila jsem Jerrymu a sbalila si věci. Cestou ven jsem Stelle zamávala na rozloučenou, ale neviděla mě.

Než jsem vyšla do zimy, zapálila jsem si cigaretu. Mentolovou. Když jsem si potáhla, žaludek znovu zaprotestoval. Minulý večer jsem cigaret vykouřila až moc. Vážně bych měla přestat. Jinak jsem ale byla zahřátá, trochu uvolněná a připravená čelit druhé polovině dne. Zkurveného dne. Další dva byly přede mnou. Další dva a pak co? Možná se konečně seberu a zajdu do tělocvičny nebo někam. *Uvidíme*, pomyslela jsem si.

Pohroužená do fantazií o návštěvě posilovny a vyhlídky na trochu menší zadek jsem své jméno téměř přeslechla. Tady by mě nikdo poznat neměl. Do práce to byl přece jenom kus cesty.

„Mayo?“ Zastavila jsem se a zvedla hlavu. Přede mnou stála pohledná dívka s volně rozpuštěnými, čokoládově hnědými vlasy. Její pronikavé modré oči se zavrtaly do mých.

„Olivie. Ahoj. Jak se máš?“

„Dobře,“ odvětila stručně s úsměvem.

Neobjaly jsme se, protože by bylo divné objímat se s člověkem, jehož jste neviděli celou věčnost. Ještě divnější ale bylo, že jsme tak neučinily. Jako kdybychom k tomu měly dobrý důvod. O tom jejím jsem nepochybovala.

„Nevěděla jsem, že žiješ tady,“ řekla, a přerušila tak nepříjemné ticho.

„Jo, přestěhovala jsem se sem hned po škole. Pracuji na Wall Street jako analytička.“ Típla jsem cigaretu, s níž jsem si najednou připadala trapně.

Nebyla jsem si jistá proč. Ne že bych na ni potřebovala udělat dojem, ale část mého já cítila potřebu informovat ji, jak spořádaně právě žiju. Když pominu whisky, jež musela být cítit z mého dechu, nejspíš jsem působila dobře. Drahý kostýmek, drahý kabát a nesmyslně drahé boty. Vlasy, stylově zastřižené do pečlivě vyžehlených pramenů spadajících na záda, jsem si na jedné straně zastrčila za ucho.

„Jak se máš ty?"

„Vlastně jsem se právě přistěhovala. Ještě pořád se tu snažím zorientovat. Říkala jsem si, že se projdu po Manhattanu. Nedaleko žije pár mých přátel.“

„To sis uměla vybrat den."

„To je pravda. Je strašná zima." S pohledem upřeným do země několikrát přešlápla z nohy na nohu.

Něco mi říkalo, že mi ještě neodpustila, k čemu mezi mnou a Cameronem došlo.

„Nebudu tě zdržovat. Musím zpátky do práce."

Zvedla zrak. „Dobře. No, ráda jsem tě viděla, Mayo. Těší mě, že se máš dobře."

„Děkuju, já tebe taky," opáčila jsem s nepříjemným pocitem, když jsem si uvědomila, že jsem se ani nenamáhala zeptat se jí, jak se má. Panebože, jaký se ze mě stal pitomec soustředěný jen na svoji práci. Právě tak jsem na ni nepochybně působila.

„Dobře, brzy na viděnou." Stroze přikývla, prošla kolem mě a namířila si to směrem, odkud jsem přišla.

Po návratu do kanceláře jsem nedokázala jasně uvažovat. Hodila jsem si do pusy asi deset mentolek a vrhla se do práce.

Několik kolegů onemocnělo, tak jsem se pustila do jejich úkolů. Po pár hodinách jsem měla hotovo. Až do ukončení obchodování na burze jsem se znovu ocitla o samotě se svými myšlenkami.

CAMERON

„To bys neuhádl, koho jsem potkala." Olivia se nade mnou skláněla, zatímco jsem rytmicky zvedal závaží nad hlavu. Měl jsem za sebou dlouhý den a ještě delší noc s minimem spánku. Rozptýlení, jež by mi pomohlo zůstat vzhůru, bych sice uvítal, ale neměl jsem nejmenší chuť rozebírat s ní nějaké drby.

„Koho?" zavrčel jsem mezi tichým odpočítáváním.

„Mayu."

Ruce se mi lehce podlomily, ale podařilo se mi vytlačit činku zpátky do stojanu. Posadil jsem se a nechal to jméno rezonovat v hlavě, dokud se mi před očima neobjevila její tvář, na kterou jsem se už několik let marně snažil zapomenout. *Moji Mayu?*

„Mayu Jacobsovou?"

Opřela se o zrcadlovou stěnu naproti mně a rychlým přikývnutím potvrdila mé podezření.

V zrcadle jsem viděl zbytek tělocvičny plné návštěvníků, kteří sem po práci přispěchali, aby s ostatními soupeřili na posilovacích strojích. Švitořící ženy v domácnosti, jež tvořily denní klientelu, nahradil podvečerní zástup lidí, co každý den od devíti do pěti tvrdnou v kancelářích. Obvykle jsem se snažil chodit cvičit mezi oběma vlnami, kdy v posilovně nebylo tak plno. Lidé v tomhle bláznivém městě se ani na chvilku nezastaví, na což jsem si ještě ani po roce úplně nezvykl.

„Kde jsi ji viděla?" Snažil jsem se o nenucený tón, ale uvnitř mě už sžírala zvědavost.

Povytáhla obočí. „Pár bloků od Wall Street. Myslím, že tam pracuje."

„Ona pracuje na Wall Street? Děláš si ze mě srandu?"

Zadívala se na mě přimhouřenýma očima, jako kdyby zkoumala mou reakci. „Prosím, řekni, že do ní nejsi pořád zamilovaný, po tom, co ti provedla."

Zvedl jsem se z lavice, vzal si ručník, otřel si pot z obličeje a pověsil si ručník kolem krku. „Jsem jenom zvědavý. Dlouho jsem ji neviděl. Jak vypadala?"

Olivia mi pohlédla přes rameno, zdánlivě zaujatá mužem, který tam rovněž vleže cvičil na lavičce. Zamračil jsem se a pomyslel si, že si na něj budu muset dávat pozor.

Tiše si povzdechla. „Vypadá jinak."

„To je vážně vyčerpávající odpověď."

„Třeba ji brzy potkáš, tak uvidíš sám."

„Žije tu osm milionů lidí. Není to moc pravděpodobné."

„Každopádně si myslím, že to je ten poslední člověk, se kterým by ses chtěl potkat. Chci říct, že jsi ji neviděl od..."

„Ne, neviděl." To poslední, co jsem si přál, bylo připomínat si den, kdy jsem se s Mayou rozešel. Alespoň ne pod zkoumavým pohledem Olivie. Vypěstovala si v sobě averzi, která se mohla měřit s tou mojí. „Hele, musím si dát sprchu a vyřídit nějaké papírování. Sejdeme se doma na večeři, dobře?"